

BĒRNU ĀRSTA IKDIENA

Viņš ienāk dežūrārsta kabinetā smaidošs, mierīgs. Baltais virsvalks cieši aptvēris augumu, rokās fonendoskops, zāļu pudelītes. No rīta Boriss Šulmanis veicis kārtējo apgaitu palātās, tagad jāpiestrādā pie dokumentācijas.

Lai gan darbs prasa krietni daudz rūpju, sejā nemana nogurumu un sarūgtinājumu. Jā, tā ir tikai viņu, medicīnas darbinieku, gudrība: vienmēr mācēt būt labā garastāvoklī un ar smaidu, mierinošu vārdu aizdzīt mūsu rūpi, remdēt sāpi...

— Borisam Šulmanim galvenā īpašība ir tieksme saprast cilvēkus. Strādā viņš akurāti, precīzi, — šo uzslavu vizītkartes vietā man sniedz rajona silmnīcas galvenā ārsta vietnieks J. Gurevičs. —

paveiktā rezultāts — mazā pacienta izveseļošanās.

Sovasar Borisam Šulmanim iecerē ir pārnīzēt rajona bērnu veselības aizsardzības tīklu.

No piecu jauno speciālistu papildinājuma divi strādās Indrās un Ezernieku medicīnas punktos. Tā parocīgāk būs iedzīvotājiem, jo mazuļu saslimšanas gadījumā nebūs jāmēro attālais ceļš uz Krāslavu.

Bet visam pamatā, protams, ir paša veikums. Daudzās nemiera stundas pie smagi slimo bērnu gultiņām, konsultācijas vecākiem, rūpes par jaunajām dzīvībām dzemdību namā. Mazuļu mirstības manāma samazināšanās rajonā — tas ir labs apliecinājums B. Šulmaņa un pārējo astoņu kolēģu darbam.

Galvenā pediatra darbs ir ļoti atbildīgs, jo sevišķi mūsu rajonā, kur pastāvīgi jūtams bērnu ārstu trūkums.

Soziem slimoja divas pediatres un visu darāmo Borisam Šulmanim nācās paveikt pašam. Bez tam kur vēl neskaitāmie izbraucieni pie mazuļiem uz mājām! Arī Dagdas zonālās slimnīcas ārsti smagākajos saslimšanas gadījumos aicina palīgā vadošo rajona speciālistu pediatru.

1976. gadā, pabeidzis Rīgas Medicīnas institūtu, Boriss Šulmanis sāka strādāt Krāslāvā par galveno pediatru. Pirmā darba vieta joprojām ir vienīgā.

Interese par šo medicīnas nozari viņam radās jau krīetni agrāk, studiju gados, kad bija iespēja strādāt tādu slavenību vadībā kā E. Platkājs.

Lai labāk apgūtu savu izvēlēto specialitāti, daudzas naktis bija jāziedo dežūrām bērnu klīnikā, kur varēja iepazīt sūro ikdienu un iemīlēt to mūžam nerimstošo trauksmi, nemieru, kas raksturīgi medīķiem. Radās atziņa, ka pediatram visātrāk redzams

— Bet grūtības?

— Jā, ar tām mums darbā arī nākas sastapties bieži, — saka Boriss Šulmanis. — Vēl joprojām atrodas «gādīgas mammās», kuras pašas ārstē mazuļus, tā stipri vien ievēkot slimību. Pavasarī bērni daudz slim ar plaušu karsoni, un katra nokavētā stunda var izdzēst mazuļa dzīvību. Sākoties vasarai jau reģistrēti vairāki bērnu sliksšanas gadījumi. Mums visiem par prieku nesen izdevās izglābt mazo Staņislavu no Aulejas, kaut gan zēns pēc sliksšanas bezsamaņā nogulēja gandrīz divas stundas. Protams ne jau visām nelaimēm ir tik veiksmīgs iznākums.

Kopš darba sākuma B. Šulmanis ir rajona medicīnas zinātņu tautas universitātes mātes un bērnu fakultātes dekāns. Galvenās rūpes pediatram sagādā tā sauktās «nelaimīgās ģimenes» — to problēmas nākas šķetināt visbiežāk, jo cietēji, kā parasts, te ir bērni.

Tā risinot dažādus jautājumus, izbraukumos dežūrās paiet rajona pediatra ikdiena.

J. Japiņš